

РЕШЕНИЕ

№ 4267

гр. София, 29.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3295** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 39 от Закона за държавните помощи (ЗДП).
Образувано е по Жалба Вх. № 10655/09.04.2020г., по описа на АССГ, депозирана чрез Министерство на земеделието, храните и горите, на [фирма], вписано в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], СО-район „Изгрев“, п.к. 1756,[жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор И. И. И., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който по отношение на [фирма], е установено „публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 2 194 100.68 лв., от които „установен размер на задължението: 1 382 354 лв. и лихва: 811 746.68 лв.“, издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/.
С жалбата, АУПДВ, се оспорва като неправилен и незаконосъобразен, поради несъответствието му с приложимите материалноправни разпоредби, съществени нарушения на административно производствените правила и необоснованост и немотивираност. Твърди се, че ответникът е провел незаконосъобразно процедурата по ЗДП, като не е изпълнил задължението си да събере, изследва и анализира всички относими факти, обосноваващи по отношение на конкретния жалбоподател,

наличието на предпоставките, за несъвместима държавна помощ, посочени в Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014г., чийто адресат е Република България, в лицето на администратора на помощ Министъра на ЗХГ, който е компетентен да издава индивидуални административни актове по реда на Глава VI от Закона за държавните помощи. Прави възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на установеното от административния орган вземане за държавна помощ по ДОПК. В съдебно заседание и подробни писмени бележки, чрез процесуалните си представители адв. С. Т. и адв. Г. М., излага съображения за нарушение на принципите на правна сигурност и недопустимост на приложение с ретроактивно действие на нормативни актове, по отношение на конкретната замяна на гори от 22.05.2008 г., приети и влезли в сила от Република България, след тази дата. Иска се от съда да отмени обжалвания АУПДВ като незаконосъобразен. Претендира сторените в производството съдебно-деловодни разноски в размер на ДТ.

Ответникът – Министърът на земеделието, храните и горите, Д. Т., чрез процесуалния си представител адв. Г. Х., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. В съдебно заседание и писмени бележки, излага подробни съображения, като намира, че в случая, позоваването и изпълнението на Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 от 05.09.2014 година, с което държавният орган е обвързан, в достатъчна степен обосновава законосъобразността на оспорения акт. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски, съгласно приложен списък.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена-не изпраща представител, не депозира становище.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства и тези приложени по приобщената административна преписка, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не е спорно и съдът го намира за установено, въз основа на приложените писмени доказателства по административната преписка, че по отношение на Република България е постановено и влязло в сила Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя. Решението не е обжалвано по надлежния ред пред Общия съд на ЕС, като отказът от оспорване се основава на изрично решение на МС от 05.11.2014г., представляващо общодостъпна информация, въз основа на публикуването му в кратък стенографски вариант на публичния сайт на МС, поради което и се установява, че този общ административен акт на ЕК, е влязъл в сила. Решението на ЕК, е постановено във връзка с констатирано нарушение на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/, а именно- неизпълнение на задължението на РБългария, като държава-членка да уведоми ЕК /неспазване на процедурата по нотификация/, във връзка с предоставянето на държавна помощ.

От диспозитива на посоченото Решение на ЕК се установява, че със същото е констатирано несъвместимо с вътрешния пазар, по смисъла на чл. 108, § 3 от ДФЕС и в нарушение на чл. 107 от ДФЕС, предоставяне от страна на Република България на фактическа възможност за осъществяването на определени двустранни сделки по замяна на земи горска територия, между държавата, като техен собственик и частноправни субекти, които не са идентифицирани, а е посочен общо период, в който

са осъществени сделки, попадащи хипотетично в обхвата на предоставена неправомерна държавна помощ, а именно: от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 година.

С Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. е постановено, както следва: „Член 1: Държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 1.01.2007 г. — 27.01.2009 г., неправомерно приведена в действие от 48 Република България в нарушение на член 108, параграф 3 от Договора, е несъвместима с вътрешния пазар; Член 2: Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, не представлява помощ, ако към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 2 от Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета 103, който е бил приложен към момента на предоставяне на помощта; Член 3: Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, която към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 1 от Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета, или на условията съгласно всяка друга одобрена схема за помощ, е съвместима с вътрешния пазар до максималния интензитет на помощ, приложен за този вид помощи; Член 4: 1/. Република България възстановява от бенефициерите несъвместимата помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1; 2/. Чрез дерогация от разпоредбите на параграф 1 по-горе, несъвместимата помощ може да бъде възстановена от бенефициерите чрез отмяна на сделките за замяна в случаите, когато не са извършени материални промени в засегнатите от сделката горски земи държавна и частна собственост след датата на тази сделка; 3/. Сумите, които трябва да бъдат възстановени, включват лихви, начислени от датата на предоставянето им на разположение на бенефициерите до действителното им възстановяване; 4/. Лихвеният процент се изчислява с натрупване в съответствие с глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 и с Регламент (ЕО) № 271/2008. 5/. Република България отменя всички неизплатени плащания на помощ, предоставена в контекста на сделките за замяна и посочена в член 1, считано от датата на приемане на настоящото решение. 103 Изменен с Регламент (ЕС) № 733/2013 на Съвета от 22 юли 2013 г., ОВ L 204, 31.7.2013 г., стр. 11. 49; Член 5. 1/. Възстановяването на помощта, предоставена по схемата, посочена в член 1, се извършва незабавно и ефективно; 2/. Република България гарантира, че настоящото решение е напълно изпълнено в срок от дванадесет месеца от датата на уведомяването за него; Член 6. 1/. В срок от четири месеца от уведомяването за настоящото решение Република България предоставя на Комисията следната информация: а) списък на всички сделки за замяна, като посочва следната информация: - административните и пазарните цени за частните и държавните горски парцели, които са заменени, информация за допълнителните парични суми, включени във всяка сделка, както и произтичащия от това размер на държавната помощ; - наименованието на частната страна, т.е. на бенефициера на сделката за замяна, участваща във всяка сделка, и причините, поради които се счита или не се счита, тази страна е предприятие. б) установяване на случаите, при които възстановяването ще се извърши въз основа на пазарните цени към момента на сделките за замяна, посочени в представеното от България становище 2014/032997; в) установяване на случаите, при които възстановяването ще се осъществи чрез отмяна на сделката за замяна; г) установяване на случаите, при които възстановяването ще се извърши въз основа на сумите, определени от независим експерт оценител и документи, доказващи, че такъв

независим експерт е бил назначен след подбор чрез публична тръжна процедура и одобрение от Комисията; 2/. В срок от осем месеца от уведомяването за настоящото решение Република България предоставя на Комисията следната информация: а) списъка на бенефициерите, които са получили помощ, предоставена при посочените в член 1 сделки за замяна, и общия размер на помощта, получена от всеки от тях в резултат на тези сделки; б) общата сума (главница и лихви по възстановяване), която трябва да бъде възстановена от всеки бенефициер; в) подробно описание на вече предприетите и предвидените мерки за изпълнение на настоящото решение; г) документи, доказващи, че на бенефициерите е наредено да възстановят помощта. 3/. В срок от дванадесет месеца след уведомяването за настоящото решение Република България представя документи, доказващи, че помощта е била възстановена изцяло от съответните бенефициери. 4/. Република България информира редовно Комисията за напредъка по изпълнение на националните мерки, взети в изпълнение на настоящото решение, до окончателното възстановяване на помощта, предоставена при сделките за замяна и посочена в член 1, като представя доклади на всеки два месеца. По искане на Комисията тя предава незабавно информация за вече взетите и предвидените мерки в изпълнение на настоящото решение. Тя предоставя също подробна информация относно сумите на помощта и лихвите по възстановяването, които вече са възстановени от бенефициерите; Член 7: Адресат на настоящото решение е Република България.

Решение С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. на ЕК, е издадено на основание чл.14, във вр. чл.13 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22.03.1999г., за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО /впоследствие чл. 108 от ДФЕС/, приложим към момента на издаване на решението на ЕК, в сила, към датата на постановяването на този акт, отм. считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. По своя характер, решението е общ административен акт, съдържащ разпореждане за възстановяване чрез определянето на задължителни мерки, които Република България трябва да предприеме, при условията и сроковете, определени в решението, за установяването на конкретни случаи, за релевантния период на неправомерно предоставена помощ: от 01.01.2007 г. до 27.01.2009 година. Адресат, изрично посочен в акта на ЕК, е Република България, която има задължението да изпълни разпореждането за възстановяване на несъвместимата помощ, като изпълни мерките и препоръките, при условията изрично постановени в диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година, относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08). Този административен акт, по своя вид и характер, попада изцяло в обхвата, на нормата на чл. 38, ал.3 от Закона за държавните помощи /ЗДП, ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г./, в относимата му редакция, към момента на постановяването на оспорения в настоящото съдебно производство /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България.

Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., е предпоставка за образуването на административното производство от компетентния в РБългария орган, за предприемане на мерките по неговото изпълнение. Съгласно чл. 33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г., приложим към датата на издаването на оспорения в настоящото производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските

райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на Земеделието, храните и горите.

Административното производство по издаването на АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., по отношение на жалбоподателя [фирма], започва с уведомление Изх. № 70-5677/20.11.2019 г. /л. 39-40 от делото/, с което на основание чл. 26, ал.1 от АПК, е уведомен, че в Министерство на земеделието, храните и горите, се открива производство по издаването на акт за установяване на публично държавно вземане, с посочено от административния орган правно основание: „на основание чл.38, ал.3 от ЗДП и чл. 162, ал.2, т.6 и 9 от ДОПК“, като на жалбоподателя е предоставен 14 дневен срок за представяне на доказателства, възражения и обяснения. С Молба-искане Вх. № 70-5677/09.12.2019 г. от [фирма] /л. 34-37 от делото/, е депозирано възражение, в което, въз основа на констатирана обективизирана невъзможност за запознаване с данните по административната преписка, обосноваващи започването на производството по издаване на АУПДВ, е направено изрично искане за преглед на всички документи, на основание чл. 34, ал.1 от АПК. Искането е удовлетворено, видно от Протокол за достъп от 20.01.2020г., изд. от Министерство на земеделието, храните и горите. Въз основа на предоставените данни и доказателства, по Протокола от 20.01.2020г. от [фирма], е изготвено и депозирано писмено Възражение Вх. № 70-5677 от 22.01.2020г. на МЗХГ, в което се излагат подробни аргументи относно незаконосъобразността на проведената от МЗХГ процедура за оценка на предполагаемата държавна помощ, при липсата на приета методология, неправилност и незаконосъобразност на оценките по същество, липса на предпоставките, посочени в Решението на ЕК, за предоставена държавна помощ по отношение на жалбоподателя, както и е направено възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на всички възможни вземания, във връзка с валиден и действителен Договор за замяна № 260/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 297, т. I, вх. рег. № 3502/23.05.2008 г., извършен съгласно влязлата в сила Заповед № 754/30.04.2008г. на Председателя на Държавна агенция по горите, на основание чл. 171, ал.2, във вр. чл. 172 от ДОПК, по отношение на започналата процедура спрямо [фирма]. Възраженията на жалбоподателя, частично и бланкетно са обективизирани в съдържанието на оспорения административен акт. Не са налице данни и доказателства за изискването и събирането на други данни и доказателства, от административния орган, от [фирма].

Административното производство приключва с издаването на Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който по отношение на [фирма], е установено „публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 2 194 100.68 лв., от които „установен размер на задължението: 1 382 354 лв. и лихва :811 746.68 лв.“, издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/, връчен на жалбоподателя редовно на 18.03.2020г.

По делото, с административната преписка са представени и приети:

- Договор за замяна № 260/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 297, т. I, вх. рег. № 3502/23.05.2008 г., който обективизира вещно-правен акт /от 22.05.2008г./, а

именно сделка по замяна на горска територия, съгласно който Държавна агенция по горите, прехвърля на [фирма], правото на собственост върху площ от 293.794 дка, държавен горски фонд, с идентификатор 53045.232.11, находящ се в [населено място], [община], Област Б., местност „Б.“, в замяна на което [фирма], прехвърля собствените си 50 бр., ПИ, на държавата, в лицето на ДАГ, върху обща площ от 2 897.дка, от горския фонд, подробно идентифицирани в договора за замяна, приложен по делото. В договора, е посочена стойност /административна стойност/ на имота, заменен от държавата: 3 387 579.60 лв., съгласно Удостоверение за оценка № 73/22.04.2008г. РКО към Регионално управление на горите, [населено място] и стойност на заменените от [фирма], имоти: 3 422 415.08 лв., съгласно подробно обективирани в договора, удостоверения за оценки. Съгласно чл.5 от договора, изрично е удостоверено, че държавните имоти, са с по-ниска стойност, като държавата не дължи заплащане на разликата от 34 835.48 лв., между заменените имоти. Всички разноски по сделката са за сметка на [фирма], като изрично договора съдържа клауза по чл. 11 от същия, а именно, че: *начинът на трайно ползване на имота не се променя*. Договорът е сключен и въз основа на приетата по делото, изрична Заповед № 754/30.04.2008г. на Председателя на Държавна агенция по горите- влязъл в сила административен акт.

- Представени и приети са по делото и Скици, на имотите, обект на договора за замяна.

От ответната страна по делото, са представени и приети документи, във връзка с проведена обществена поръчка, с възложител Изпълнителна агенция по горите, с предмет: *„Избор на правоспособен, независим оценител и/или оценителки екип, регистрирани по Закона за независимите оценители, които да извършат оценка на поземлени имоти в горски територии, в съответствие с изискванията на Решение на Европейската Комисия C(2014) 6207 final от 5.09.2014 година, относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии“*. Приложени са Решение за откриване на процедурата, вписано в АОП; Документация за участие в процедурата; Техническо предложение; Протокол 1, Протокол 2 и Протокол 3-от заседания на комисията, за оценка и избор на оценител и взетото, въз основа на тях Решение № 862/29.09.2017 г., за определяне на изпълнител по обществената поръчка /л. 235-л.292 от делото/: [фирма]. Представено е и Уведомително писмо № 91-1261/12.10.2017 г. от Министъра на земеделието, храните и горите, до Европейската комисия, с което последната се уведомява за изпълнението по съображение 180 от Решение на ЕК C(2014) 6207 final от 5.09.2014г., за проведена процедура и избрани оценители, както и писмо от 26.10.2017 г., на ЕК, ГД „Конкуренция“, с изявление за одобрение на определения оценител [фирма]. По делото не се твърди, а и не са представени доказателства за обжалването на процедурата по ЗОП и определянето на оценителя [фирма], поради което и съдът приема, че процедурата и изборът по ЗОП, са проведени на валидно правно основание и са законосъобразни.

Към административната преписка са представени и приети 2 бр.

Оценителки доклади на [фирма]. Първият- по отношение на имот, с обща площ 293.794 дка, държавен горски фонд, с идентификатор 53045.232.11, находящ се в [населено място], [община], Област Б., местност „Б.“, заменен от държавата за определени реални пазарни цени /л. 74-84 от делото/ и вторият: Оценителки доклад за пазарна цена на поземлени имоти в горски територии, обективирани в табличен вид, по идентификатор, по отношение на заменените от частноправния субект [фирма] - 50 бр., ПИ, върху обща площ от 2 897.дка, от горския фонд, подробно идентифицирани в договора за замяна. Оценителните доклади посочват общо, че са извършени към 2018 г., без конкретна дата. В заключението по оценителния доклад на заменените ПИ, от частно-правния субект, е изрично посочено, че оценките са получени по метода на „пазарните аналози към 2005-2009 г.“, *поради липса на конкретни данни към релевантния момент на извършената замяна-22.05.2008 г.* В заключение, оценката определя, реална пазарна цена на всичките 50 имота, предмет на замяна от [фирма], подробно описани в табличен вид / л.130.131 от делото/ в размер на 1 648 057 лева. По отношение на имот с площ от 293.794 дка, държавен горски фонд, с идентификатор 53045.232.11, находящ се в [населено място], [община], Област Б., местност „Б.“, предмет на замяна от държавата, чрез Държавна агенция по горите, по договора за замяна от 22.05.2008 г., е изрично посочено, че *реалната пазарна цена* е определена по метода на „пазарните аналози към 2009 г.“, *поради липса на конкретни данни към релевантния момент на извършената замяна -22.05.2008 г.*, същата е определена в размер на 2 995 577 лв.

От ответната страна по административната преписка е представен и напечатан със словесни знаци лист, с посочено означение за вярност и печат на министерството, за заверка „за вярност“, /л. 119 от делото/, наименуван „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“, в съдържанието на който са бланкетно директно копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година. Съдът, не кредитира така представения лист, като методика, която РБългария, съгласно изискванията, обективирани в Решението на ЕК, в лицето на конкретния администратор на държавна помощ-Министъра на земеделието, горите и горите, е следвало да приеме, поради това, че представеното не отговаря на императивните изисквания на закона за документ. Всеки документ, по смисъла на АПК, във вр. чл.144 от ГПК, който може да бъде кредитиран от съда като такъв, следва по безспорен и категоричен начин да удостоверява, най-малкото авторството, автентичността и датата на издаването му. Доколкото в случая, съгласно изискванията на ЕК, методиката, която РБългария, ще прилага, в конкретната процедура по възстановяване на неправомерно предоставена помощ, е предпоставка, за определяне на размера на възможната неправомерна държавна помощ, то методиката следва да бъде приета най-малкото под формата на валиден вътрешнонормативен акт, който да отговаря, на всички изисквания за приемането на такъв акт, който да бъде окачествен като документ по смисъла на закона /АПК и ГПК/, за да бъде приет и ценен като доказателство. Такъв, в процесния случай, не е представен и съдът, с оглед доказателствената

тежест, която носи ответника, в производството, приема, че не е изготвен в хода на административното производство и не е установен.

При приключване на съдебното дирене, настоящият съдебен състав намира, че делото е изяснено от фактическа страна, въз основа на приетите писмени доказателства, поради което и не е необходимо, изискване на допълнителна информация, съгласно чл.29 от Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015г., която преценка е предоставена от общностното право изцяло в правомощията на компетентния национален съд, в случая АССГ, която е упражнил надлежно.

Въз основа на установените по-горе факти, приетите доказателства и приложимия закон, съдът прави следните правни изводи:

Административен съд София-град, след като обсъди доказателствата по делото и доводите на страните, намира жалбата за процесуално допустима, подадена в законоустановения срок от надлежна страна, адресат на акта, с право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна** по следните аргументи:

Съдебният контрол за законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени в мотивите на акта, и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за издаването му норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

В обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, е посочено, че същия е издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/.

За да прецени законосъобразността на проведеното административно производство, съдът съобрази *приложимата нормативна уредба на общностното и националното право, за процесния случай, както следва:*

Европейската регламентация на държавните помощи е залегнала в самите основополагащи договори на Европейската общност и Европейския съюз. Така чл. 87 от Договора за създаване на Европейската общност (сега чл. 107 от Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/) предвижда, че „Освен доколкото е предвидено друго в този Договор, всяка помощ предоставена от държава-членка или посредством държавни ресурси, в каквато и да е форма, която изкривява или заплашва да изкриви конкуренцията, давайки предимство на определени предприятия или на производството на определени стоки, ще се счита за несъвместима с вътрешния пазар, доколкото тя засяга търговията между държавите-членки.” За и с цел гарантирането на конкуренцията и равнопоставеността в рамките на общия европейски пазар, държавите-членки на ЕС, предоставят, по силата на самите договори, на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз, възможността да разрешава

предоставянето на държавни помощи. Определени категории помощи са изключени от контрола на Европейската комисия, доколкото се приема, че техният ефект е незначителен. Разрешаването на мерките, представляващи държавни помощи, става или посредством групово освобождаване на цели категории помощи (напр. това се прави с Регламент 800/2008/ЕС), или посредством индивидуално освобождаване на съответната мярка, след нотификация- уведомяване от страна на държавата-членка и изрично или мълчаливо разрешение ЕК, по реда на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/. Мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, от страна на ЕК, са нормативно установени в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО, приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) (ex 2011/NN — ex СР 176/А/08) и SA.26217 (2011/С) (ex 2011/NN — ex СР 176/В/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, в сила, към датата на постановяването на акта на ЕК, отм. считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Регламент 659/99/ЕС задължава ЕК, да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, какъвто е и процесния случай, доколкото производството пред ЕК, е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване тя може да изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК, задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да изведе от бенефициента (облагодетелствания) тази помощ. Помощта се възстановява с лихва от датата, на която е била на разположение на бенефициента, до датата на възстановяването. Лихвата се определя от Европейската комисия и се публикува периодично в Официалния вестник на Европейския съюз. Начинът на възстановяването на помощта, обаче, е предоставен изцяло в правомощието на държавата-членка, да определи в националното си законодателство, норми, уреждащи начина и реда за възстановяване, доколкото то дава възможност за незабавно и ефективно изпълнение на решението на Комисията, а в случай, че изпълнението е предмет на съдебен контрол от страна на националните съдилища – държавата-членка е длъжна да вземе всички необходими предварителни мерки, така че да не се осуети или забави възстановяването на помощта. В конкретния случай-не се установява предприемането на такива мерки от РБългария, в лицето на компетентния орган.

В тази връзка и в изпълнение на общностното право, в Република България е приет Закона за държавните помощи. Към момента /13.03.2020г./ на постановяването на оспорения в настоящото производство административен акт: Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/ 13.03.2020г., правната рамка на националните норми, регулиращи възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ,

установена от ЕК, по реда на чл.14 от относимия към момента на постановяването на решението на ЕК /05.09.2014г./ Регламент 659/99/ЕС, е приложим Закона за държавните помощи /ЗДП/, бр. 85 от 24.10.2017г. и Правилника за прилагане на закона за държавните помощи /ППЗДП/, ЗВ, бр.72 от 31.08.2018г. ЗДП е специален закон, уреждащ по силата на чл.1, т.6 от същия, националния ред и процедура по възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ. Съгласно чл. 33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г./, приложим към датата на издаването на оспорения в настоящото производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на Земеделието, храните и горите.

Регламент 659/99/ЕС, ЗДП И ППЗП, предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, освен ако 1/ изпълнението му бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, **или 2/** ако в решението на ЕК, *не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови*. В последния случай компетентния български орган следва да издаде допълнително и акт за установяване на публично вземане. Процедурата за издаването на такъв надлежен акт по възстановяване е уредена в Глава VI от ЗДП. В него са уредени две правни хипотези, при които се възстановява неправомерно предоставена помощ. Първата предвижда възстановяване, въз основа директно на Решение на ЕК, когато то представлява ИАА, по отношение на конкретен бенефициер и конкретно определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване /главницата и лихвата/, по реда на чл.38, ал.1 и ал.2 от ЗДП. Втората хипотеза, е предвидена в нормата на чл. 38, ал.3 от ЗДП, когато не е индивидуализиран субект-бенефициер на държавната помощ и размера и в решението на ЕК.

Не е спорно в настоящото производство, че Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на втората посочена по-горе хипотеза- на основание специалния закон- чл. 38, ал.3 от ЗДП. Императивната норма на чл.38, ал.3 от ЗДП, постановява, че: *„Когато с решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ или съответно на неправилно използвана държавна помощ не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на Административнопроцесуалния кодекс“*. Т.е., националният компетентен

орган, следва изрично да издири, идентифицира и определи наличието на нормативно-установените предпоставки за издаването на ИАА, по отношение на възможните бенефициери на помощ, за посочения в Решението на ЕК, период: за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 1.01.2007 г. — 27.01.2009 г. като издаде, законосъобразен ИАА, по отношение на такъв субект, отговарящ на изискванията за „бенефициер“, по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., който въпрос е предварителен, т.е. преюдициален за обосноваване наличието на държавна помощ, по отношение на конкретен частноправен субект, за относимия период и съответно, за възникване на задължението за възстановяване. Нормата на чл. 38, ал.4 от ЗДП, установява и специален ред за изпълнение на съответния ИАА, т.е. събиране на неправомерната помощ, установена по реда на чл.38, ал.3- от органите на Националната агенция по приходите /НАП/, по реда на ДОПК.

От посочената национална нормативна уредба, следва, че в процесния случай, компетентния национален орган- Министъра на земеделието, храните и горите, е следвало да издаде Акт за установяване на публично държавно вземане, на основание чл. 38, ал.3 от ЗДП, по отношение, на който изрично е предвидено приложението на процедурата по АПК, доколкото същия представлява ИАА, съгласно чл.21, ал.2 от АПК /в сила от 01.01.2019г./, като спазва и специалното производство, предвидено в чл.38 и чл.39 от ЗДП. Вземането по акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл.38, ал.3 от ЗДП, във вр. чл. 21, ал.2 от АПК, представлява публично държавно вземане по аргумент на чл. 6 от ЗДП, във вр. чл. 38, ал.4 от ЗДП. Макар и нормата на чл. 162, ал.2, т.6 от ДОПК, да визира само случаите на решения на ЕК, индивидуализиращи бенефициерите на неправомерна държавна помощ, в хипотезата на чл. 38, ал.1 от ЗДП, доколкото събирането на вземанията по акт за установяване на публично държавно вземане по реда на чл.38, ал.3 от ЗДП, на основание чл. 38, ал.4 от ЗДП, е изрично предвидено да бъде извършвано по реда на ДОПК, то следва да приемем, че валидно и законосъобразно проведено административно производство по реда на чл.38, ал.3, съгласно посочената по-горе нормативната уредба, следва да приключи с постановяването на установителен индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 38, ал.3 ЗДП и чл. 21, ал.2 от АПК, представляващ изпълнително основание, по смисъла на чл.165 от ДОПК.

Въз основа на приложимия закон и доказателствата по делото, съдът прави следните правни изводи, при проверката за законосъобразност на оспорения в съдебното производство акт:

Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/ 13.03.2020г., изд. от Министъра на земеделието, храните и горите, по аргумент на чл. 82, ал.2 от АПК, подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Въз основа на събраните доказателства, съдът, намира, че оспореният в съдебното производство /АУПДВ/ № РД05-34/ 13.03.2020г., е издаден от

компетентен орган, в кръга на неговите правомощия по чл. 33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП /ДВ, бр. 85 от 24.10.2017г./, поради което и не се констатира порочи обосноваващи отмяната му на основание чл. 146, ал.1 от АПК.

Оспорваното волеизявление е в писмена форма, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържа посочване на фактическите и правни основания за издаването му, поради което и съдът приема, че не се констатира основание за незаконосъобразност по смисъла на чл. 146, ал.2 от АПК.

Действителното наличие на сочените от административния орган факти и направените въз основа на тях правни изводи, в оспорения акт, са предмет на преценка при проверката за материалната законосъобразност на акта. Съответствието на установените факти с приложимите правни норми е предмет на преценка относно обосноваването на акта и излагането на собствени мотиви, във връзка със специалното производство по ЗДП, във вр. АПК, като в зависимост от тежестта на нарушението, това може да представлява и съществено нарушение на административно-производствените правила.

Настоящият състав на Административен съд София град, въз основа на всички данни и доказателства по делото и относимите нормативни актове, доколкото съдебният контрол включва, приложението на националната правна рамка, така и съблюдаването и спазването на общностното право, намира, че в производството по издаването на процесния АУПДВ, са допуснати особено съществени нарушения на процесуални правила, опорочаващи акта, с който производството е приключило.

Административното производство се основава на чл. 38, ал.3 от ЗДП, което установява задължение за провеждане на производство по реда на чл.38, ал.6 от ЗДП, във вр. чл. 39 от ЗДП, в сроковете и при указанията, изрично обективирани в диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08). Решението на ЕК, освен, че изрично се посочва в акта, съгласно ЗДП, доколкото представлява общ административен акт, който не индивидуализира бенефициер и размер на помощта, представлява материално-правна предпоставка за инициране на производството, но администраторът на помощ, е компетентният национален орган, който дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на ИАА-акт за установяване на публично задължение, в съответствие с приложимите общностни и национални материално правни и процесуални норми и указанията на ЕК, по отношение на конкретния частноправен субект-жалбоподателя на [фирма], като изследва всички относими факти, съгласно указанията по диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. Същевременно българската държава, в случая, в лицето на Министъра на храните, горите и земеделието, следва да извърши проверките, в рамките на установените от ЕК, срокове в решението.

Настоящият съдебен състав приема, че формално от страна на административния орган, са спазени правилата по издаването на процесния административен акт, във връзка с уведомяването на жалбоподателя за започнатото административно производство, предоставянето на възможност

за запознаване с преписката и депозирането на възражение от страна на [фирма], посочени във фактическата част на настоящия съдебен акт, поради което и не се констатира съществени нарушения на нормите на чл. 26 и 34 от АПК, във вр. производството по Глава VI от ЗДП. Проведено е надлежно производство по ЗОП, за определяне на оценител на недвижимите имоти, предмет на замяната на горски имоти, по отношение на която е иницирирана проверката за наличието на държавна помощ, поради което и не се констатира нарушения на административнопроизводствените правила по провеждането на обществената поръчка и определения с Решение № 862/29.09.2017 г., изпълнител - [фирма]. По административната преписка, обаче, липсват доказателства, за извършена предварителна проверка или извършена такава в хода на административното производство, както и събирането на доказателства, във връзка с основания предварителен въпрос, идентифициращ конкретния жалбоподател, като „бенефициер“, по смисъла на по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС, при съобразяване с Решението на ЕК, в случая съображения (125)- (128) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. Само факта, че процесната сделка за замяна, попада в периода от 1.01.2007 г. до 27.01.2009 г. определен, в Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., като период в който се идентифицира неправомерно приведена в действие, несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, в нарушение на чл.108, пар.3 от ДФЕС, не е достатъчно основание за издаването на ИАА. Решението на ЕК, общностните и национални норми, предвиждат императивни норми, които представляват абсолютни отрицателни предпоставки, за издаването на ИАА, по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП, посочени изрично и в Решението на ЕК и задължаващи, министъра на земеделието, храните и горите, да ги изследва, прецени и конкретно, обоснове в оспорения АУПДВ, с всички елементи за наличието на качеството „бенефициер“, по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС. В процесния случай, както по административната преписка, така и в оспорения акт, липсват данни и доказателства, обосноваващи позитивен извод, в посочения смисъл, което е в противоречие с материалния закон и обосновава, дори само на това незаконосъобразност на оспорения акт.

По делото не са представени и данни и доказателства, установяващи приемането и прилагането на методи и процедури, одобрени от националния компетентен орган- Министъра на земеделието, храните и горите, в качеството му на администратор на помощ, в изпълнение на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., както и във връзка с осъществяването на специалната процедура по реда на чл.38, ал. 9 и 10 от ЗДП. Диспозитивът на решението на ЕК, съдържа *мерки*, задължителни по отношение на РБългария, като определя в член 4. началния момент на възстановяването на сумите, които биха представлявали неправомерно приведена в действие помощ, по сделки за замяна за периода 01.01.2007-27.01.2009 г. на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост, лихвата за забава и периодът за изчисляването и. Методиката „предложена“ от ЕК, в т. 7.2, съображения (172)-(175) от Решение на ЕК С(2014) 6207final/ 5.09.2014г., изрично е окачествена от ЕК, като *възможна „отправна точка“*, за определяне на **размера** на несъвместимата държавна помощ, която ЕК

комисия счита, че държавата следва да спазва. При методиката, предложена от ЕК, в съображения (172)-(175), изрично е посочено, че „корекция“, по този ред на „първоначалната сума, следва да се направи за тези случаи, при които парцел земя държавна собственост с по-висока административна стойност е бил заменен срещу парцел земя частна собственост с по-ниска административна стойност“. От цялостният анализ на съдържанието на мотивите по т. 7.2 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г, се установява, че ЕК предоставя възможност РБългария, да определи административна стойност на парцелите, която е база за определянето на размера на несъвместимата държавна помощ, определена вече, по предложената от ЕК, формула. Предоставена е възможност, на националния компетентен орган, „когато тази методика, не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно размера на сумата, получена от бенефициера“, българския компетентен орган, да извърши оценка на пазарните цени на заменените парцели към момента на сключване на сделката с помощта на независим експерт, който е квалифициран да извършва такива оценки...чрез тръжна процедура“. Видно от съдържанието на решението на ЕК, компетентният национален орган следва да определи конкретната методика, по която ще извършва оценката на административната стойност и методика за оценка на размера на несъвместимата държавна помощ, ако са налице предпоставките по съображения (172)-(175), или в условията на алтернативност- да използва независим експерт, оценител, при наличието на предпоставките по съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г. Във всички случаи, обаче, министърът на земеделието, храните и горите, в изпълнение на решението на ЕК, е следвало да приеме конкретна методология, за определяне на административна стойност, за определяне на конкретен размер на несъвместима държавна стойност и съответно извършване на оценката. Именно такъв е и смисълът, установен в националния закон, а именно чл. 38, ал.7 ЗДП, който постановява две различни алтернативни възможности за установяване размера на държавната помощ, подлежащ на възстановяване- по т. 1 и по т.2. В процесния случай, без за това да са налични данни и доказателства, по административната преписка и делото, оценка е извършена, явно по реда на чл. 38, ал.7, т.2 от ЗДП, който препраща към чл.38, ал.7, т.10 ЗДП, който визира конкретно решение на ЕК. В случая, обаче, Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г., именно по изложените по-горе съображения, изведени от мотивите на акта на ЕК, без същите да са възпроизведени в диспозитив, обвързващ държавата-членка, не определя конкретна методика, а предпоставя и задължава българската държава-да определи начин и метод, съобразно различните хипотези по съображения (172)-(175) или съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г.

В настоящото производство, безспорно е установено, че с Договор за замяна № 260/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 297, т. I, вх. рег. № 3502/23.05.2008 г., който обективира вещно-правен акт /от 22.05.2008г./, а именно сделка по замяна на горска територия, съгласно който Държавна агенция по горите, прехвърля на [фирма], правото на собственост върху площ от 293.794 дка, държавен горски фонд, с идентификатор 53045.232.11,

находящ се в [населено място], [община], Област Б., местност „Б.“, в замяна на което [фирма], прехвърля собствените си 50 бр., ПИ, на държавата, в лицето на ДАГ, върху обща площ от 2 897.дка, от горския фонд, подробно идентифицирани в договора за замяна. В договора, е посочена стойност на имота, *заменен от държавата: 3 387 579.60 лв.*, съгласно Удостоверение за оценка № 73/22.04.2008г. РКО към Регионално управление на горите, [населено място] и *стойност на заменените от [фирма], имоти: 3 422 415.08 лв.*, съгласно подробно обективирани в договора, удостоверения за оценки. Съгласно чл.5 от договора, изрично е удостоверено, че държавните имоти, са с по-ниска стойност, като държавата не дължи заплащане на разликата от 34 835.48 лв., между заменените имоти. Всички разноси по сделката са за сметка на [фирма], като изрично договора съдържа клауза по чл. 11 от същия, а именно, че начинът на трайно ползване на имота не се променя. Договорът е сключен и въз основа на изрична Заповед № 754/30.04.2008г. на Председателя на Държавна агенция по горите- влязъл в сила административен акт. Т.е. в конкретната хипотеза, административната цена на заменения от държавата парцел, е по-висока от административната цена на частния имот, като същевременно и разликата до по-високата сума, е предоставена по силата на замяната в полза на държавата. В този случай, компетентния национален орган- Министъра на земеделието и храните, е следвало да проведе надлежна и законосъобразна процедура по чл. 38, ал.7, т.2 ЗДП, при спазване изискванията на т.10 и 11 от същия, които препращайки към „условията и сроковете“, в случая на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г., го задължават да определи адекватна административна стойност на обектите, предмет на замяната и метод за количествено определяне на стойността, на помощта, подлежаща на възстановяване, доколкото, в хипотезата на съображение (176) на Решение на ЕК С(2014) 6207 final/ 5.09.2014г., такова не е предвидено. Въз основа на изложените аргументи и правни норми, съдът прави извод за основателност на възражението на жалбоподателя [фирма], за незаконосъобразност и неправилност, поради липсата изобщо на приета методология, или вътрешно-нормативен акт, определящ метод за оценка и определяне размера на възможната предоставена държавна помощ, както и липсата на акт, обосноваващ в тази хипотеза, наличието на неправомерно предоставена помощ. Както, съдът посочи, във фактическата част на настоящия съдебен акт, не се кредитира, поради липсата на минимални белези за придаване качеството на документ на приложен лист, от ответната страна по преписката, с посочено означение за вярност и печат на министерството, за заверка „за вярност“, /л. 119 от делото/, наименуван „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“, в съдържанието на който са банкетно директно копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година и то в хипотезата на съображения (172)-(175) от Решение на ЕК. Изцяло при липсата на правни основания, въз основа на посочените от съда норми, е определената стойност, в табличен вид, в оспорения акт, на стойността на подлежаща на възстановяване неправомерно предоставена държавна помощ, по отношение на конкретния жалбоподател-главница и съответно изчислената

по нея лихва. Поради изложеното, съдът приема, че от ответната страна, която носи доказателствената тежест, в настоящото производство, не се установи по безспорен и категоричен начин, стойността по основание и размер на твърдяната неправомерната помощ, подлежаща на възстановяване, по отношение на конкретния жалбоподател, наличието на валидни и законосъобразни правила и методи, за определянето стойността /като главница/, на вероятно подлежащата на възстановяване неправомерно предоставена в конкретния случай държавна помощ, което е в нарушение на специалния ред по ЗДП, в частност-производството по чл.38-39 от ЗДП. Посоченото, представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и обосновава незаконосъобразността на оспорения административен акт, постановен при наличието на порок по чл. 146, ал.3 от АПК.

Доколкото, лихвата е акцесорно вземане и следва и се основава на главното вземане, нейната дължимост, необосноваността и недоказаността на главното вземане, обосновава и неоснователността на акцесорното, поради което и конкретното изчисляване на размера е ирелевантно за казуса, макар и правилно установено въз основа на приложимите общностни норми.

Независимо от факта, че само констатираното обстоятелство по чл. 146, ал.3 от АПК, е достатъчно основание за отмяна на АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, като незаконосъобразен, настоящият съдебен състав, намира за необходимо, за пълнота на изложението, да изложи и съображения във връзка с проверка на акта, по отношение на неговата материална законосъобразност, обоснованост и противоречие с целите на закона, в частност с основни принципи на общностното право на ЕС и националната нормативна уредба.

Въз основа на приетите по делото доказателства и приложимия закон, съдът намира, че оспореният в производството административен акт, е незаконосъобразен и поради наличието на обстоятелствата по чл. 145, ал.4 и ал. 5 от АПК, поради противоречие с материалния закон, същия е необоснован и противоречащ на целите на закона.

Това е така, поради следните съображения:

Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, е влязъл в сила административен акт, който е законно основание за инициране на производство от компетентния национален орган, по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП. Адресат на акта е държавата, в процесния случай, в лицето на компетентния административен орган- Министъра на земеделието, храните и горите, който следва да издаде ИАА, по реда на чл.38, ал.3 от ЗДП, във връзка с вр. чл. 21, ал.2 от АПК, при спазване на специалния ред по ЗДП и субсидиарното приложение на АПК. Решението на административния орган, следва да индивидуализира субект на неправомерно предоставената

държавна помощ-конкретен бенефициер, в конкретния случай, съобразно диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., да извърши конкретна преценка, за наличието на обстоятелствата по чл.2 и чл.3 от диспозитива на решението на ЕК, по отношение на жалбоподателя [фирма]. Данни и доказателства, за извършена такава преценка по делото липсват, независимо от това, че това е императивно постановено от решението на ЕК, доколкото то не идентифицира конкретни бенефициери на помощ, а препраща като указание по отношение на българската държава, към съображения (126)-(128) от мотивите на решението. В този случай, преди изобщо образуването на настоящото административно производство, националният компетентен орган, е следвало да прецени, качеството на бенефициер на конкретния жалбоподател [фирма], по отношение на което качество, в случай на наличието му, да изложи конкретни факти и правни основания, в мотивите на оспорения акт, с оглед нормата на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, съобразно изричното изискването на решението на ЕК. По делото, изобщо липсват данни и доказателства за извършването на такава преценка и събирането на доказателства в тази насока. Същевременно, регистрацията на едно ЮЛ и вписването му в ТР, като търговец, само по себе си не е достатъчен факт, доказващ извършването на стопанска дейност. В случая, относим и важен е и фактът, че [фирма] е вписано в Търговски регистър, като същевременно предприятието е и вписано в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], т.е. е Ю., което навежда и следва да се изследва от административния орган-дали изобщо е субект, извършващ стопанска дейност и то по отношение на конкретния имот, предмет на замяната, с оглед безспорния му статут на ЮРНЦ. Не е спорно по делото, че по отношение на придобития чрез замяна държавен имот, по силата на Договор за замяна № 260/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 297, т. I, вх. рег. № 3502/23.05.2008 г., който обективира вещно-правен акт /от 22.05.2008г./, не са извършвани преобразувания по ЗУТ, по отношение на статута му, както и са изпълнени поетите задължения по чл. 11 от същия, а именно, че начинът на трайно ползване на имота не се променя. От изложеното следва, че по отношение на конкретния жалбоподател, не може да бъде направен категоричен и безспорен извод, че същия попада в обхвата на понятието „бенефициер“ по смисъла на чл.107 § 1 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/, съобразно съображение (126) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. По делото липсват изобщо доказателства, за преценка на националния административен орган и съобразяване с диспозитива по чл. 2 и 3 от решението на ЕК. Липсват изобщо данни и доказателства по отношение на извършвана стопанска дейност с конкретния имот, предмет на замяна и възможното реализиране на доходи, а с това и предимство, по отношение на конкуренти на установяването и функционирането на общия пазар на ЕС, по смисъла на чл. 26 от ДФЕС, във вр. чл. чл.107 § 1 от ДФЕС. Не е изследван въпроса и не са представени доказателства, за извършването на стопанска дейност, по отношение на конкретния имот и конкретния частноправен субект-жалбоподател, предмет на сделката за замяна от 22.05.2008г., обосноваващ извод за наличие на обстоятелства по чл.107 § 1 от ДФЕС, обосноваващ качеството на

бенефициер, във вр. чл. 1-3 от Решението на ЕК, императивно изключващи определени хипотетични субекти, от обхвата на бенефициери на държавна помощ, към момента на сделката за замяна, хипотетично по силата на чл. 2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. на ЕК. Не са налице данни и доказателства, за проверка и преценка от компетентния национален орган и по отношение на тези предпоставки, по отношение на конкретния вид недвижима собственост, във вр. с чл. 23, ал.2 и ал.3 от Закона за горите и наложения мораториум, за придобиването им от чуждестранни държави и граждани, съобразно Договор между Кралство Б., Чешката Република, Кралство Д., Федерална република Германия, Република Е., Република Гърция, Кралство Испания, Френската Република, И., Италианската Република, Република К., Република Л., Република Л., Великото херцогство Л., Република У., Република М., Кралство Н., Република А., Република Полша, Португалската Република, Република С., Словашката Република, Република Ф., Кралство Ш., О. Кралство Великобритания и С. И. (държави-членки на Европейския съюз) и Република България и Румъния, за присъединяването на Република България и Румъния към Европейския съюз, *OB L 157, 21.6.2005г., стр. 11—395 (BG, ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, FI, SV)*. Не е изследван изобщо въпроса, при издаването и постановяването на оспорения ИАА, в настоящото производство, по отношение на [фирма], във връзка с въведения мораториум, върху сделките с гори, по дерогация с ЕС, по посочения по-горе Договор за присъединяване на Република България и Румъния, дали е било изобщо възможно и дали са били дори и потенциално възможни сделки, с обхват вътрешния пазар на ЕС, за да са налице предпоставките по чл.107 § 1 от ДФЕС, обосноваващ качеството на бенефициер, по смисъла на чл.2-3 от на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година, относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии“, както и към момента на постановяването на оспорения акт, доколкото мораториума за продажба на земеделски и горски земи, е в сила, който въпрос е предоставен съгласно диспозитива на решението на ЕС, изцяло в компетентността на националния орган, в случая-Министерство на земеделието, храните и горите. Събиране на относими доказателства, тяхната преценка и анализ, в процесния случай, при постановяване на оспорения акт, във връзка с извършването на стопанска дейност от конкретния жалбоподател, изобщо не е извършван, в изпълнение на задължението по диспозитива по чл.2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, който е предоставен изцяло в правомощията на компетентния национален орган, съобразно националната правна рамка, и е негово задължение, при постановяването на конкретен ИАА, по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП.

Въз основа на изложеното, оспорения в съдебното производство акт, е

постановен при противоречие с материалния закон и като такъв се явява необоснован и поради това незаконосъобразен.

Настоящият съдебен състав, намира за основателни и наведените от жалбоподателя основания, за противоречие с целта на закона, в смисъл на противоречие с основополагащи принципи на общностното, националното и международното административно право. Констатираните нарушения на материалния закон и административнопроизводствените правила, свързани с неизпълнение от административния орган, на императивни норми на националното и общностното право по постановяването на акт за установяване на административно вземане по реда на чл.38, ал.3 от ЗДВ, посочени по-горе, са в противоречие с основни принципи на административното право, каквито са принципа на правна сигурност и оправдани правни очаквания, установени от нормите на българското национално право в чл. 12 и чл. 13 от АПК и последователно развити и поддържани в практиката на Съда на Европейския съюз /С. 120/86 M. van L. en V. /1998/ ECR 2321; С. 74/74 C. SA v C. /1975/ ECR 533; С. C-340/98 I. v C. и др/. Това в допълнение, обосновава незаконосъобразност на оспорения административен акт, на основание чл. 146, ал. 5 от АПК.

Накрая, но не и на последно място, съдът, следва да разгледа и Възражението за наличието на абсолютна погасителна давност по ДОПК, направено от страна на жалбоподателя.

По правило възражението за изтекла погасителна давност, следва да се разгледа в началото на съдебното производство, доколкото представлява абсолютна отрицателна предпоставка по отношение на спорното право. Сложността на настоящото съдебно производство, обаче, задължаващо съда, в конкретното производство, съблюдаване на общностните норми на правото на ЕС, при прилагане на националните материално-правни и процесуални норми, обосновава, произнасянето по това възражение, след безспорното установяване на фактите по делото и яснота по отношение на приложимите норми на общностното и националното право по конкретния казус.

Жалбоподателят прави възражение за незаконосъобразност на обжалвания АУПДВ, предвид изтеклата абсолютна давност в конкретния случай, на основание нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като намира, че претендираното публично държавно вземане е погасено по давност към датата на издаването на оспорения в производството акт-13.03.2020г.

Ответната страна, в мотивите на оспорения АУДПВ, в съдебно заседание и приложени писмени бележки, изцяло оспорва факта на погасяване на вземането, като се позовава на чл. 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589, съгласно който: „Правомощията на комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от 10 години.“ Намира, че за правомощията на ЕК да разпорежи събиране на помощ е важим 10-годишен давностен срок, който съгласно член 17, параграф 2 от същия регламент, „започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя, било като индивидуална помощ или като помощ по схема за помощ. Счита, че: всяко действие предприето от Комисията или от дадена държава членка, която действа по искане на Комисията, по отношение на неправомерната помощ прекъсва давностния срок, поради което счита, че в

случая, с оглед прекъсването и спирането на давността, при провеждане на производството, не е изтекъл давностен срок по ДОПК.

По правило давността е институт на материалното право. Тя, представлява нормативно установен срок, с изтичането на който или се погасява определено право или се погасява потестативното право за упражняването на това право по надлежния процесуален ред, чрез претенция за осъществяването му по съдебен ред. В конкретния случай, институтът на давността, касае, различни материално-правни и процесуално правни правоотношения, възникващи, във връзка, с конкретния казус.

Преди всичко, следва да се отбележи, че по отношение на Договор за замяна № 260/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 297, т. I, вх. рег. № 3502/23.05.2008 г., който обективира вещно-правен акт /от 22.05.2008г./, който договор е облигационен, предмет на регулация от националното вещно право и в частност, ЗГ, ЗС и ЗЗД, считано от момента на сключването на договора за замяна- 22.05.2008г, към датата на постановяването на оспорения АУПДВ-13.03.2020г., са изтекли всички давностни срокове, обосноваващи възможности за оспорването на валидността и изпълнението му, по реда на ЗЗД, като именно на това основание, същия обективно не може да попадне в хипотезата на чл.4, т.2 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии /*предвиждащ възможност за отмяна на сделката*/, независимо от липсата на данни, факти и мотиви за изключването на тази възможност от страна на административния орган, при постановяването на /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България.

По отношение на съображенията на ответника, че в случая, приложим е само и единствено чл. 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589, който постановява 10-годишен давностен срок, съдът намира следното: Към момента на постановяване на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приложим е Регламент 659/99/ЕС, отм. считано от 13.10.2015 г. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Нормата на чл.15 от Регламент 659/99/ЕС, в последствие е изцяло възпроизведена в чл. 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589. Нормата на чл.15 от Регламент 659/99/ЕС /сега чл. 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 2015/1589/, определя 10-годишен давностен срок, *само и единствено* по отношение на правомощията на Европейската Комисия. Тези правомощия, са императивно установени от общностното право по отношение на ЕК, по чл. 108 от ДФЕС и съответно подробно обективирани в глава III от Регламент 659/99/ЕС, отм. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., с предоставени идентични правомощия на ЕК по Глава III от Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Тези правомощия, за които е оправомощена изрично от общностното право, ЕК, по силата на пряка делегация, предоставена директно от държавите-членки, по смисъла на чл. чл.108 § 3 от ДФЕС, ЕК, са

реално осъществени от ЕК в предвидения 10-годишен давностен срок, с постановяването на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., по отношение на сделки, които са осъществени към минал момент, а именно: за периода от 01.01.2007-27.01.2009 г., за възможна отпусната държавна помощ при сделки за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост. Влизането в сила на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., изцяло попада в обхвата на 10-годишния давност срок по смисъла на Регламент 659/99/ЕС, отм. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. и с това са осъществени изцяло и в пълен обем правомощията на ЕК по конкретния казус. Посочената от ответната страна, давност по Регламент 659/99/ЕС, отм. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., касае, само и единствено предприемането на надлежни административнопроизводствени действия от страна на Европейската комисия, като спирането и прекъсването на давността по регламентите, изрично посочва именно такива административно производствени действия, както и процесуални при възможно обжалване, на решението на ЕК, пред общия съд на ЕС. В този смисъл, в процесния случай, Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., е постановено и влязло в сила, изцяло в предвидения давностен срок по Регламент 659/99/ЕС, отм. с Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Производството по възстановяването на неправомерно предоставена държавна помощ, чрез издаването на ИАА, по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП, обаче, е изцяло предоставено, въз основа на общностното право в правомощията на държавата-членка и приложими в тази хипотеза са нормите на националното законодателство. В този случай, установяването на неправомерно предоставена помощ по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП, въз основа на конкретно решение на ЕК, в случая Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., задължава държавата-членка да издаде валиден и законосъобразен акт за установяването на конкретно публично задължение, по реда на АПК и специалния закон ЗДП, по отношение на конкретен бенефициер. В процесния случай, такъв акт е оспорения в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България. Националното законодателство, изрично определя, че изпълнението на този административен акт, изд. по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП, във вр. чл. 21 от АПК, е по реда на ДОПК- чл. 38, ал.4 от ЗДП. Т.е. на основание чл. 165 от ДОПК, този ИАА, когато е влязъл в сила, представлява годно изпълнително основание по реда на чл.165 от ДОПК. В оспорения акт, липсва конкретен диспозитив, по отношение изпълнението на акта. Независимо от това, с оглед специалното производство по ЗДП, вземането по конкретния ИАА, /в т.ч. главница и лихва/, възниква и става изискуемо, от момента, когато дадена помощ е предоставена, по аргумент чл. 38, ал.8 ЗДП, във вр. чл.4, т.3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. и чл.16 от Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г., т.е от датата на конкретния правен акт, обективиращ предоставянето /възникването/ на неправомерна и несъвместима помощ, по отношение на конкретен бенефициер. В процесния случай, публичното вземане, възниква по силата на

специалния закон /ЗДП/, към датата на сключването на Договор за замяна № 260/22.05.2008 г., вписан в СВ-град Н. като акт № 297, т. I, вх. рег. № 3502/23.05.2008 г., от който момент тече давност по отношение на изпълнението на публичното вземане по ДОПК. Абсолютната погасителна давност, за събиране на публичното държавно вземане, по реда на ДОПК, от 10-години, предвидена в чл. 171, ал.2 от ДОПК, е изтекла, по отношение на конкретното публично вземане на 01.01.2019 г., поради което и по отношение на принудителното му събиране са налице предпоставките по чл. 168, т.3 от ДОПК, което пречатства събиране на вземането по предвидения ред по ДОПК. В конкретния казус, по отношение на конкретния жалбоподател, дори и да бъде постановен годен изпълнителен акт, по смисъла на чл.165 от ДОПК, по реда на чл.38, ал.3 от ЗДП, е изтекла абсолютната погасителна давност от 10-години, установена в нормата на чл. 171, ал.2 от ДОПК, за изпълнение по ДОПК, във вр. чл.38, ал.4 от ЗДП.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод за основателност на възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност, като намира, че публичното държавно вземане, обективизирано в оспорения Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който по отношение на [фирма], е установено „публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 2 194 100.68 лв., от които „установен размер на задължението: 1 382 354 лв. и лихва: 811 746.68 лв.“, издаден на основание чл.10 ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл. 59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл. 162, ал.2, т.6 и 9, чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс/ ДОПК/, е погасено по давност по смисъла на чл.168, т.3 от ДОПК, на основание чл. 171, ал.2 от ДОПК, поради което и е погасена по давност, възможността за принудителното му изпълнение по реда, предвиден в ДОПК. Следва да се отбележи, обаче, че доколкото специалния ред по ЗДП, предвижда издаването на ИАА акт по чл. 38, ал.3 от АПК, по изпълнението на който само е по реда на ДОПК, то надлежното и законосъобразно установяване на неправомерна държавна помощ, с ИАА, би могло да установи „съществуваща помощ“, чието събиране, обаче, в конкретния случай, е погасено по давност, на основание изтеклата абсолютна погасителна давност по чл. 171, ал.2 от ДОПК, по отношение на [фирма].

Мотивиран от гореизложеното, съдът прави извод, че /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, е незаконосъобразен, като постановен при наличието на съществени нарушения на административно производствените правила, приложимия материален закон и несъответствие с целта на закона, обективизирана в основни принципи на националното и общностното административно право. По изложените съображения и на осн. чл. 168, ал. 5 от АПК обжалваният акт следва да се отмени, като незаконосъобразен и преписката да се изпрати на компетентния административен орган за проверка за наличието на данни и обстоятелства и провеждане на надлежно производство по реда на чл. 38, ал.3 от Закона за държавните помощи, при спазване на указанията, посочени в мотивите на това решение.

Предвид този изход на спора съдът намира за основателна своевременно заявената претенция за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, които възлизат в общ размер на 50.00лв.- заплатената ДТ в производството, които следва да бъдат заплатени от ответната страна.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд- София – град, III отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], вписано в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], СО-район „Изгрев“, п.к. 1756,[жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор И. И. И., Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД05-34/13.03.2020 г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, *като незаконосъобразен.*

ИЗПРАЩА делото, като преписка на Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, за предприемането на действия по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014г., относно схема за помощ № SA.26212 (2011/С) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/С) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, по отношение конкретно на [фирма], ЕИК:[ЕИК], при съобразяване и спазване на указанията, дадени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, *да заплати* на [фирма], вписано в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при АВ към МП, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], СО-район „Изгрев“, п.к. 1756,[жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор И. И. И., сумата от 50.00 лв. /петдесет лева/, *представляваща сторените в производството съдебно-деловодни разноски.*

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: